

hjælpe hende, ikke ved at forhøje hendes Pension, vi anbefale ikke at bryde Pensionslovens Regler — men ved at forhøje det Tilskud, hun faar til sine Børn, f. Eks. indtil de ere blevne konfirmerede. Jeg er overbevist om, at denne Enke vilde føle sig meget hjulpen og styrket i sin Kamp for at komme gennem Livet, naar hun kunde faa blot en halv Snes Kr. mere til hvert Barn om Aaret. Da det er os bekendt, at den ærede Krigsminister er villig til at modtage Andragendet og se, om det skulde være muligt at bringe noget ud af det — saaledes har jeg i alt Fald forstaaet den ærede Minister under Forhandlingerne i Finansudvalget — have vi ment, at vi uden at foregribe noget for Fremtiden kunne her gøre nogen Gavn ved at vise os humane over for denne stakkels Enke med denne Flok Børn. Det er i Korthed, hvad jeg paa Mindretallets Vegne har at sige til Anbefaling af denne Sag.

Jeg skal dernæst omtale Andragende Nr. 71 til Krigsministeriet fra Diakon C. I. Raahauge om en livsvarig Understøttelse af Statskassen. Det oplyses, at Andrageren efter Opfordring af nuværende Biskop Stein paa Fyn har helliget sig til Diakon- og Sygeplejegeringen. Han uddannedes paa egen Bekostning paa Garnisonssygehuset i København fra Januar til Juli 1878 og forblev derefter som frivillig Diakon paa Hospitalet i 3½ Aar. I 1880 gjorde han Tjeneste ved Lazarettet i Lejren ved Hald som Sygeplejer og Massør og modtog i 1881 fra Krigsministeriet en Anerkendelse for sin Gerning i Form af 400 Kr. Andrageren forrettede paa samme Maade Tjeneste ved Kantonnementsøvelserne i 1883, 1888 og 1890 og modtog som Anerkendelse derfor 600 Kr. I sit Hjem har han i 9½ Aar givet saavel Gymnastikskolens Elever og Befalingsmænd som andre af Hærens Underofficerer gratis Massage. I 1891 modtog han den da oprettede Plads som Massør ved Garnisonshospitalet med 500 Kr. om Aaret. Kort sagt, Manden har udøvet i dette Stykke en meget udstrakt Virksomhed, som Hæren mener at have haft stor Nytte af. Fra Sommeren 1882 begyndte han til Dels paa egen Bekostning at vedligeholde 250 Krigergrave. Manden er nu, som sagt, i højeste Grad trængende, og det er længe siden, jeg har set et Andragende, der er ledsaget af en saadan Række udmærkede Anbefalinger baade fra Læger og Officerer. Jeg skal tillade mig at nævne nogle af disse Anbefalinger. Der foreligger saaledes Anbefalinger fra Overlæge Møller, fra en

Mand, der hedder Hartmann, fra Biskop Stein, Overlæge Lunding — fra ham er der to Anbefalinger — fra Stabslæge Salomon, fra Lejrkommandanten i 1880, Oberst O. Vaupel — der er en senere Anbefaling af ham fra 1898 — fra Overlæge og Lazaretschef Henchel, fra Kaptejn Schleppegrell, fra Overlæge Axel Poulsen, fra Dr. med. Kier, fra Korpslæge Bache, fra Overlæge Schade, fra Dr. med. Bondesen og saa fremdeles. Alle disse anbefale denne Mand paa det bedste og anerkende hans Virksomhed. Hele Finansudvalget har derfor ment, at han havde Krav paa, at der blev taget Hensyn til hans Andragende, og er derfor enigt om at anbefale det høje Ting at stemme for dette Andragendes Henvisning til Krigsministeren. Jeg antager ogsaa, at den højttærede Krigsminister er velvillig stemt over for denne Mand, og da han er i stor Nød og meget svag, vil der forhaabenlig af disse Grunde resultere, at han kan faa nogen Understøttelse fra Statens Side. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale paa Mindretallets Vegne det første og paa hele Udvalgets det sidste Andragende.

Scavenius: Jeg har kun en ganske kort Bemærkning at gøre angaaende Forslaget under Nr. 2, nemlig den, at mit Navn ikke, som det burde, findes indtrykt mellem de Medlemmer, som Mindretallet bestod af. Jeg kan som den ærede Ordfører (Busk) paa det bedste anbefale dette Andragende. Jeg tror, det er en ren Humanitetssag, der her er Tale om, og at Bevillingen af dette Andragende ikke lettelig vil kunne drage andre Konsekvenser efter sig.

Ordføreren (Busk): Jeg beklager det virkelige. Jeg vilde gerne have haft det ærede Medlem med (*Scavenius*: Jeg har stemt for det) . . . Det er altsaa en Misforstaaelse, som jeg beklager. Vi have da ogsaa det ærede Medlem med til at anbefale dette Andragende.

J. C. Christensen: Jeg ønsker ogsaa at gøre et Par Bemærkninger om det omtalte Andragende. Den ærede Ordfører (Busk) sagde, at hvad der havde bevæget Mindretallet til at gøre denne Indstilling var Humanitetsgrunde, Medynk med vedkommende Enke. Denne Medynk kan jeg meget vel dele, og jeg havde for mit Vedkommende ikke noget imod, at hun blev hjulpet, men jeg har ikke villet være med til denne Indstilling, fordi jeg er imod at